

АЛЕКС БОЛДИН

ПЪТЕН ИНЦИДЕНТ

chitanka.info

— Подай ми скалпела! Хей това е, готово! Тоя пич вече няма да гони кучките и да хапе дечицата. Хайде сега, сложи му каишката! От ония оранжевите, за да го различават отдалеч. Кой номер е? Да го запиша в тетрадката...

— Я-а-а, за всеки скучай да му кълъцна дясното ухо. Каишката може да падне, но като го видят белязан по ухoto, ще знаят, че е кастриран. Вече се събужда, хубавец... Как гадно мирише тоя химикал за обезпаразитяване... Да го мацна и с малко йод, че може да се инфектира раната.

— Хоп, готово! Давай следващия! Колко минахме досега, трийсет и четири? Добре е! Вървим по план! Кметът си знае работата. Много помияри се навъдиха напоследък!

Когато бръснарят Пеци получи инсулт, мигом се отчая. Знаеше, че тая болест не се лекува и вкара бързо в гроба. Полежа за кратко в болницата, колкото „да изтича“ предвидената от здравната каса клинична пътека, и се прибра у дома. Жена му си беше заминала преди три години от рак. Инсултът беше лек, но въпреки това лявата половина на тялото не го слушаше. Говорът му също беше малко неразбран. Синът му не го оставил. Грижеше се за него, носеше му храна, купуваше лекарства, а по-късно го водеше и на рехабилитационни процедури във физиотерапията на втора поликлиника.

Нищо обаче не бе както преди. Трябваше да се прости с любимата биричка, със салама „кучешка радост“ и с жизнерадостната приятелска компания от Стария пазар. Бръснарничката му, сглобена от няколко тенекии, запустя. Постепенно осъзна, че повече няма да може да упражнява бръснарския занаят. Помоли един приятел да напише на компютър окуражаваща табела с надпис: „Болнични съм!“. След това табелата бе сменена с друга: „Продава се за 1000 лв.“

Понеже никой не прояви интерес към частния му имот, цифрата бе сменена на 800. След някой и друг ден цената падна на 700, а накрая на 500 лв. Ефектът от тази промяна в цифрите си остана нулев. Кой ли би купил мизерната му съборетина, дори за 2 лева?

Зимния сезон изкара горе-долу добре. Като пукна пролетта, си каза: „Трябва да сменя начина на живот!“ Та нали все това му

повтаряше личният лекар — да се движи, да се движи и пак да се движи, ако иска да е жив. Тези думи така му се бяха набили в съзнанието, че след задължителните шест месеца покой грабна бастуна, обу спортния анzug, нахлути бейзболната шапка, която му бе подарил синът, и тръгна да пътешества по улиците на областния град.

Ако някой му бе казал преди година, че ще изтропа толкоз километри на ден, би му се присмял. Сега обаче нещата бяха други. Ставаше рано, преди пукване на зората. Избираше си начален маршрут. Отначало по-къс, а после по-дълъг. От улица „Околчица“ тръгваше по „Дико Илиев“, заобикаляше началното училище и след два завоя достигаше железопътната линия.

Преминаването на шосейната магистрала му бе проблем, но в той ранен час автомобилното движение бе слабо. След това продължаваше по улиците „Батак“ и „Цар Асен“, докато стигнеше до старото зеленчуково пазарище. То вече носеше новото име площад „Руски“.

Тук, в малкия парк, Пеци сядаше на една пейка в близост до чешмата и почиваше. Пийваше няколко гълтки вода, хапваше скромен сандвич и тръгваше обратно. Тази разходка правеше 4–5 пъти на ден. Беше чул за „алеята на парализираните“. Там се разхождаха хора, сполетени от неговата болест. Алеята започваше от железопътната гара и водеше към центъра на града. Пеци нарочно не отиде там. Боеше се, че ще го видят приятели и ще започнат да го съжаляват, а това най-малко желаеше.

Накрая, вследствие продължителните разходки така закали мускулите на краката си, че не можеше да се познае. Въпреки всичко сковаността и несигурността на движението си остана.

През един късен летен следобед към пейката, където седеше, се приближиха трима млади цигани. Те му се закривиха, заплезиха, а най-накрая му се нахвърлиха. Наоколо нямаше никой, който да го защити. Пребъркаха му джобовете, обраха му малкото пари, които имаше, удариха му няколко плесника и избягаха. Беше беззащитен. Не можеше да се отбранява. Тези побойници обитаваха пустеещата къщица на покойната баба Вана Цикова. Тя беше починала преди година и ромите, без никого да питат, се самонастаниха в запуснатия дом с цялото си циганско домочадие. Не след дълго махалата пропища от мародерствата им.

При цялото му отчаяние от болестта за бръснаря дойде и тая нова угроза. Циганите го бяха запомнили и нямаше шанс да се промъкне незабелязано покрай къщата им. Какво ли трябваше да стори? Къде трябваше да иде, за да се отърве от тях? Обхвана го смут и тревога. Занизаха се мъчителни дни и нощи на страх и отчаяние. Разходките му се ограничиха само около махалата, в която живееше. Тя обаче бе малка и я обхождаше за има-няма половин час.

Идеята дойде съвсем неочеквано. В една ранна утрин до Пеци се приближи едро тъмнокафяво куче. То имаше страховит вид, защото бе някакъв мелез между немска овчарка и каракачанка. Кучето се оказа повече от добродушно. Гледаше го с кротки кафяви очи, облизваше с пресъхнал език върха на носа си, сякаш искаше да му каже: „Не ме пъди! И аз съм самoten и гладен като теб.“ Жълта пластмасова кaiшка опасваше врата му. На нея личеше изписан някакъв трицифрен номер. Дясното ухо на кучето беше отрязано наполовина.

След кратко колебание бръснарят се престраши. Заговори ласкаво на животното, погали го зад ушите и едрият пес радостно завъртя опашка. Беше толкова крътък и хрисим, че човек не можеше да повярва, въпреки страховития му вид.

— Хайде да станем приятели! Как ти е името?

Понеже не получи отговор, Пеци продължи като в скоропоговорка.

— Щом не казваш нищо, значи трябва да те кръстим... Виждам, че си бездомник и нямаш стопанин. Премалял си от глад... Ами тогава... да те нахраним... Я да видим дали ще ти хареса част от сандвича ми? Дръж! Дръж, Очко!

Той подхвърли парче от сандвича и мигом бе удивен от ловкостта, с която песът го хвана още във въздуха. Така вкусният сандвич беше изяден съвместно. Резултатът от тази почерпка бе такъв, че Очко последва Пеци и вече не се отдели от него. Човекът получи така желаната сигурност, а кучето надеждата за бъдещо вкусно ядене, което разбира се бе за предпочитане пред глада. Болният бръснар запозна своя придружител с всекидневния си маршрут, както и с всичките негови особености. Очко с радост прие тези разнообразни разходки. Постепенно откри с удивление предимството да имаш благодетел.

След три дни към малката компания се присъедини още един член. Той бе с черна козина, черни като въглен очи и бели чорапки на предните лапи. Беше кръстен Бочко. Интересното бе, че двете кучета нямаха нищо против да съжителстват заедно с человека. Отначало, като за „добре дошъл“, те се помирисаха едно друго, за да се опознаят, сетне всичко тръгна като по мед и масло.

Чувството за сигурност завладя с неописуема сила Пеци. Вече спокойно минаваше край старата къщурка на Вана Цикова. Оглеждаше за присъствието на нахалните цигани, но тях ги нямаше. Вероятно го бяха видели с новата компания и не смееха да се приближат. Известно е, че помиярите ненавиждат цигани. Кое ги дразнеше, миризмата ли, злобата или други някакви белези? Това си беше факт.

След още една седмица трето куче се присlamчи към компанията. То бе с къса светло кафява козина, доста едро. Тутакси му бе дадено името Мъри. Непрекъснато се прозяваше и облизваше като някакъв мързелив гладник. Не беше от нахалните. Ако нещо останеше от подхвърлените къшети хляб, то нямаше нищо против да ги изяде, но иначе нямаше стръв за борба и надпревара. И трите кучета бяха едри, добродушни, с жълти кайшки на вратовете и с клъцнати десни уши. Те не лаеха, движеха се бавно в синхронна крачка с инвалида. Изчакваха го да мине. След това, ако той се спреше на място, лягаха и спокойно го изчакваха да ги наближи. Никой не ги видя да се сдавят, да се затичат, да се хвърлят по човек. Бяха кротки и безобидни като евнуси в харем.

Понеже изхранването на кучешката навалица започна да става проблем за бърснаря, той се разтърси по мазета и тавани и се сдоби с една стара платнена торбичка от противогаз. Преметна я през рамо и при първия удобен случай започна да я пълни с всянакъв вид храна за приятелите си. Виждаха го да рови в кофите за боклук около Стария пазар, да събира изхвърлени корички хляб и кокалчета от пиле. Беше се превърнал в съвременен Плюшкин, само и само да привлече кучетата около себе си. Вече не можеше да си представи бъдещия живот на инвалид без тези едри и кротки приятели на човека.

В края на юни броят на членовете в кучешкия екип се оформи на цифрата пет. Последният пришълец беше един млад и енергичен мъжкар, някакъв случаен потомък на пинчер и болонка. Той все още не бе минал под ножа на кастрацията и това му личеше от пръв поглед. За

кратко време се наложи като неформален лидер на компанията. Лупи, както спонтанно го нарече Пеци, лаеше с повод и без повод. Спускаше се да хапе всеки, който не му харесаше. Беше нервен и избухлив. Абе, с една дума, бе куче с безценните качества на пазач.

Беше наистина много впечатляващо да се види как Пеци, накуцвайки с тояжка в ръка, придружен от Очко, Бочко, Мъри, Чоки и Лупи, се носи плавно по улиците около Стария пазар, подобно на Колумбовия ветроход „Санта Мария“ по нежно зелените води на Атлантическия океан.

В една ранна утрин Чоки внезапно окуця. Предната му лява лапа се сви някак странно навътре. С мъчителни подскоци, клатейки се като неуравновесен кантар, той едва успяваше да догони компанията. Скимтеше болезнено, спираше се внезапно, а сегне с кратък лай продължаваше. Никой не разбра от какво дойде тая негова контузия. Най-вероятно някой от циганите го бе издебнал и го бе ударил или пък бе случайно стъпил на остьр предмет и бе наранил лапа.

Скоро след това с тая екзотична менажерия се случи интересно събитие. С цялата си величественост бяха тръгнали да преминават автомобилната магистрала за Видин. Бръснарят вървеше отпред, бавно и с мъка премествайки парализирания си крак. Понякога му се налагаше да спре и да изчака минаващите коли.

Откъм железопътната гара се бе задала внушителна редица от черни луксозни автомобили. Беше някаква делегация, водена от кмета на града. Целта ѝ бе посещение на новата италианска фабрика, чието откриване предстоеше и не можеше да мине без присъствието на местния градоначалник.

Пеци се засути точно на средата на пътя. Спря, взе да рови мудно във вещевата си торба. Кучешката компания, по неговия пример, също спря точно на средата на магистралата. Очко полегна на единия си хълбок. Бочко усърдно се зачеса по белязаното ухо. Мъри пък в този момент понечи да помирише задните части на Чоки. Контузеният пес го бе заболяла силно болната лапа. Той се помая за секунди, след това клекна на задни лапи. Единствен Лупи остана нащрек, за да следи пътната обстановка. Всъщност автомобилният поток в момента бе воден от луксозната лимузина на кмета. Кавалкадата от автомобили беше спряла и чакаше кучетата и инвалидът да преминат и освободят

пътя. Това обаче не ставаше. Дори не се виждаше как би могло в скоро време да стане.

Шофьорът на кметския автомобил отвори вратата, подсвирна на Пеци и му махна с ръка да премине бързо. Бръснарят обаче не бързаше. Как ли може да бърза застигнат от инсулта човек? Кучетата около него също не бързаха.

Свиренето и виковете обаче не се харесаха на Лупи. От край време той мразеше шофьорското съсловие. Внезапно, подгонен от нервен пристъп, песьт подскочи нервно на едно място и с неистов лай се хвърли към натрапника. Преди оня да има възможност да реагира, ядосаното куче го захапа за крачола. Ръмжеше ядовито и не пускаше. Това нажежи докрай обстановката. Кметът извади служебния си джиесем и набра един номер.

— Йончев, как стои въпросът с кастрацията на бездомните кучета?

— Ами върви, господин кмете, върви...

— Заедно с кастрацията да не би да им режат и ушите, а?

— Пенчев май се увлича в хирургически забежки, господин кмете...

— Тоя Пенчев да спре с тия своеволия! След обяд мини към мен да ми докладваш за всичко по тая дейност! Но с цифри и факти! Ясно ли е? С цифри и факти!

— Слушам господин кмете!

— Пешоо, я надуй клаксона, че да се разбяга тая пасмина...

Шофьорът бе успял да се отърве от Лупи. Бе влязъл в колата и страхливо гледаше към нападателя. Той натисна бутона на клаксона и дълго продължително свирене огласи магистралата. Другите автомобили също се притекоха на помощ с техните клаксони.

Кучешката навалица обаче въобще не реагира на автомобилния вой. Те гледаха спокойно своя водач и чакаха неговите действия и инструкции. Лупи се късаше от лай. Беше вече открыл друг обект на яда си. Хапеше автомобилната гума на кметския автомобил и ръмжеше задавено. В един момент спря, изплези победоносно розов език, повдигна десния си заден крак и тънката струя урина нахално изписа мокра фигурка на идеално изльсканата броня на автомобила.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.